

Arrest

nr. 231 784 van 24 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 september 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 4 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 20 juli 2018 in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 18 september 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar.

1.3. Op 17 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 04/09/2018

Overdracht CGVS: 11/07/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 10 juli 2019 van 9u tot 13u, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, meester Todts, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashai te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Sarjal in het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. U was een geitenhoeder. Uw broer werkte voor de buitenlanders. Op een dag begonnen de mensen van het dorp u te zeggen dat u niet meer naar de moskee mocht komen. Dit bleef een maand zo doorgaan. Tot uw oom aan uw broer vroeg om op te houden met zijn werk. Hij regelde een smokkelaar voor jullie vertrek. Vervolgens werd een driegbrief gestuurd. Op een dag ontplofte een bom voor jullie huis waarbij uw broer om het leven kwam en uzelf gewond raakte. U verbleef vervolgens een maand in het ziekenhuis. Na uw verblijf in het ziekenhuis vertrok u uit Afghanistan.

U kwam 2 september 2018 in België aan. Op 4 september 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara, een vaccinatiekaart, de taskara van uw broer, een werkcontract van uw broer, badges, opleidingscertificaten en foto's neer. Uw advocaat legde achteraf nog twee brieven voor met opmerkingen over het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2 en 26), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U verklaart afkomstig te zijn uit het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Deze provincie grenst aan Pakistan en heeft ook een van de twee grootste grensovergangen tussen beide landen in Torkham. In Nangarhar wordt, zoals u zelf ook verklaart, voornamelijk gebruik gemaakt van de "kaldar" in plaats van de Afghani. De kaldar is de Afghaanse benaming voor de Pakistaanse roepie. U blijkt echter helemaal niet te weten dat de kaldar de Pakistaanse roepie is. U wordt achtereenvolgens gevraagd wat voor munt kaldar is, waar het gebruikt wordt, waar het vandaan komt en wat er op de briefjes geschreven staat maar u kan op geen van die vragen een antwoord op geven (CGVS, p. 22 en 23). U wordt dan zelfs expliciet gevraagd of kaldar de Pakistaanse munt is maar nog steeds kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 26). De vaststelling dat u er geen enkel idee van heeft dat de kaldar, de munt die u heel uw leven zou hebben gebruikt, de Pakistaanse munt is maakt uw beweerde herkomst uit deze grensregio met Pakistan volstrekt onaannemelijk.

U blijkt zelfs helemaal niet te weten dat Pakistan dichtbij uw regio ligt en grenst aan uw provincie. U zou een lange reis naar Iran hebben ondernomen om uw land te ontvluchten. Wanneer u echter gevraagd wordt welk land het dichtste bij uw regio ligt, Pakistan of Iran, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 24). U wordt er dan op gewezen dat u, gezien uw herkomst uit dit grensgebied met Pakistan, toch zou mogen weten welke van die twee landen het dichtste bij uw regio ligt, maar nog steeds kan u geen antwoord bieden (CGVS, p. 25). Indien u daadwerkelijk in deze regio woonde en, zoals u verklaart, regelmatig naar de bazaar ging in het districtcentrum, waar u onder de mensen kwam, kan verwacht worden dat u bekend bent met de nabijheid van Pakistan.

U wordt er op gewezen dat een dergelijk gebrek aan kennis over de nabijheid van Pakistan en het gebruik van de Pakistaanse roepie in uw regio doet concluderen dat u niet van deze regio afkomstig bent, waarop u antwoordt dat uw district centraal tussen de provincies Laghman, Kunar en Nangarhar ligt (CGVS, p. 26).

Dat u uw district geografisch weet te situeren ten opzichte van de verschillende provincies in het oosten van Afghanistan maar geen weet heeft van de nabijheid van Pakistan doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

Verder kan u geenszins doorleefd vertellen over uw reis vanuit uw regio naar Iran en Turkije. U zegt dat het zeven dagen duurde om vanuit Jalalabad naar Iran en vervolgens naar Turkije te reizen (CGVS, p. 23). Gevraagd uitgebreid te vertellen over deze reis zegt u dat u het zich niet kan herinneren en voegt u toe dat u nog pijn had van de aanslag waarbij u gewond raakte (CGVS, p. 23). Gevraagd alles te vertellen wat u zich nog kan herinneren over wat u allemaal gezien en meegemaakt heeft tijdens die reis zegt u: "geen idee, ik kan me er niets van herinneren, waren telkens pickup wagens die op de weg reden, bossen, woestijnen" (CGVS, p. 24). Gevraagd verder te vertellen geeft u mee niets meer over die reis te kunnen zeggen (CGVS, p. 24). Ook expliciet gevraagd welke plaatsen, steden of provincies u zou zijn gepasseerd onderweg naar Iran kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 24). Dat u geen enkele concrete informatie kan geven over de reis die u vanuit Nangarhar zou zijn begonnen doet verder twifelen aan uw herkomst uit Nangarhar. Later echter, wanneer u gevraagd wordt of u via de hoofdstad van Afghanistan bent gepasseerd zegt u plots dan weer dat u inderdaad via Kaboel bent gepasseerd (CGVS, p. 25). Dat u dit voordien niet wist te zeggen wanneer u enkele keren gevraagd werd naar plaatsen, steden of provincies die u zou gepasseerd zijn maakt uw verklaringen weinig coherent. Uw verklaringen verliezen nog meer aan geloofwaardigheid door uw antwoord op de vraag hoe u wist dat Kaboel de hoofdstad van Afghanistan is. U antwoordt hierop als volgt: "ik heb toch niet gezegd dat dat de hoofdstad is, u vroeg via welke plaatsen ik gepasseerd ben" (CGVS, p. 25). Een dergelijke ontkenning van uw kennis over de Afghaanse hoofdstad, terwijl u dit de vraag voordien duidelijk nog wel wist, houdt geen steek en wijst op een algeheel gebrek aan geloofwaardigheid.

U verklaart verder dat tarwe, rijst en maïs de gewassen zijn die het meest verbouwd worden in uw regio (CGVS, p. 11). Echter, u kan niet meegeven wanneer de oogst van deze gewassen zou vallen (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat u opgroeide en woonde tussen de landbouvvelden en in uw regio rondtrok met uw geiten en regelmatig naar het districtscentrum ging en dan toch bekend zou moeten zijn met de landbouwactiviteiten in uw district maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 11). Hoewel u zelf geen landbouwer was kan toch verwacht worden van iemand die heel zijn leven in een regio woonde die grotendeels afhankelijk is van de landbouw dat hij toch een notie zou moeten hebben van de oogsttijden in zijn regio. Temeer omdat de oogsttijd arbeidsmigratie teweegbracht en financiële en economische gevolgen had voor de hele bevolking en de markten in de regio. Dat u hier niets concreets over weet te zeggen doet verder twifelen aan uw beweerde herkomst.

Uw verklaringen over de talen die u spreekt doen verdere twijfel zaaien over uw identiteit en uw verblijf. Zo verklaart u dat u geen Pasjtoe sprak wanneer u aankwam in België. U zou dit in het centrum hebben geleerd (CGVS, p. 12). In Afghanistan zou u niet zijn gekomen op plaatsen waar er Pasjtoe-sprekenden waren (CGVS, p. 13). Gezien u tijdens het onderhoud op het CGVS vloeiend Pasjtoe sprak, en er geen enkele aanwijzingen waren dat u deze taal niet volledig meester was, kan uw verklaring dat u deze taal zou hebben geleerd sinds uw aankomst in België niet overtuigen. Bovendien zou u reeds in december 2018 – slechts een tweetal maanden na uw aankomst in België – op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben aangegeven dat u het persoonlijke onderhoud in het Pasjtoe kon doen (verklaring betreffende procedure). Deze vaststellingen doen verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en herkomst uit een plaats waar u niet in contact zou zijn gekomen met Pasjtoe-sprekende Afghanen.

Uw advocaat merkt in haar email van 28 augustus 2019 op dat Pashai uw moedertaal is en dat er meermaals misverstanden waren tijdens het persoonlijk onderhoud en het bijzonder moeilijk was voor u om uitgebreide verklaringen af te leggen. Dit blijkt echter nergens uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud. Integendeel, u bevestigde op het einde van het onderhoud dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (CGVS, p.28).

Voorts biedt u geen enkel licht op uw financiële situatie en doen uw verklaringen hieromtrent nog verder twifelen aan uw voorgehouden profiel van geitenhoeder uit Kuz Kunar. Zo verklaart u dat uw reis 7000 dollar heeft gekost (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe jullie dit konden betalen zegt: "geen idee, ik weet niet of het al betaald is of dat het nog steeds niet betaald is". Gevraagd waarom u hier niet van op de hoogte bent zegt u dan weer, in strijd met uw vorige verklaring, dat uw oom u zei dat hij het nog niet betaald heeft omdat hij het geld niet heeft en dat hij lastig wordt gevallen door [de smokkelaar] (CGVS, p. 16).

Gevraagd hoe uw oom zou betalen voor die reis, gezien hij zelf ook maar een steenkapper is, zegt u dat u zich dat zelf ook afvraagt (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe uw oom die reis heeft kunnen regelen als hij dit geld niet had of zou kunnen bijeenkrijgen zegt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p. 16).

Uw advocaat merkt in haar email van 6 september 2019 op dat u initieel de vraag niet zou hebben begrepen en dat uw oom onderweg naar België u zei dat hij de helft van het bedrag zou betalen. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u de vragen – u vroeg een keer om verduidelijking – wel degelijk begreep. Bovendien biedt de opmerking van uw advocaat nog steeds geen zicht op hoe uw reis zou zijn betaald.

Dat u 7000 dollar bijeen wist te krijgen voor uw reis maar geen enkele concrete of overtuigende uitleg weet te geven hoe u als geitenhoeder aan een dergelijk bedrag kon komen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw identiteit en herkomst uit het Afghaanse platteland.

Vervolgens zegt u dat jullie ook geld zouden hebben gespaard van uw broer die voor “de buitenlanders” zou hebben gewerkt (CGVS, p. 16 en 17). Echter, u kan niet aannemelijk maken dat uw broer daadwerkelijk gewerkt zou hebben voor de buitenlanders. Zo weet u niet wat voor werk hij dan wel precies zou hebben gedaan. Hij zou hier niets over hebben verteld (CGVS, p. 7). Gevraagd of u ooit van iemand gehoord zou hebben wat hij precies van werk deed zegt u louter dat u ook aan uw moeder vroeg wat hij deed maar dat ook zij niets concreets wist te zeggen over zijn werk (CGVS, p. 7). Ook over deze buitenlanders voor wie uw broer zou werken kan u niets zeggen (CGVS, p. 7).

U kan ook geen overtuigende verklaringen geven voor uw bewering dat uw broer nooit iets over zijn werk zou hebben gezegd. Gevraagd waarom uw broer u niets zei over zijn werk zegt u dat hij misschien bang was, maar geeft u tegelijk mee het niet te weten (CGVS, p. 19). U wordt erop gewezen dat heel het dorp al een tijd op de hoogte bleek te zijn van het werk van uw broer en opnieuw gevraagd waarom hij dan nog steeds niets zou hebben willen zeggen wat hij precies deed van werk, maar u geeft geen bijkomende informatie (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom hij ook aan niemand anders van uw familie iets zei, zoals uw moeder of oom, zegt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p. 19).

U legt vervolgens verschillende documenten neer, zoals een contract, badges en opleidingscertificaten, maar ook over deze documenten kan u niets zeggen. Een jongen aan wie u de documenten liet zien zou u louter hebben gezegd dat er NATO op stond. Echter, meer zou hij u niet hebben gezegd (CGVS, p. 7 en 8).

U verklaart verder niet te weten sinds wanneer uw broer voor de buitenlanders werkte (CGVS, p. 20). Gevraagd om een aanwijzing te geven van hoelang ongeveer uw broer voor hen heeft gewerkt kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 20). Gevraagd, bij wijze van voorbeeld, of het een paar maanden, een jaar of tien jaar was, kan u nog steeds geen enkele aanwijzing geven (CGVS, p. 20). U wordt er dan op gewezen dat uw broer 20000 kaldar per maand zou hebben meegebracht naar huis en dat u dan toch wel een idee zou moeten hebben sinds wanneer hij dit lucratieve werk zou hebben gedaan maar nog steeds zegt u geen idee hiervan te hebben (CGVS, p. 21).

Ook over hoe uw broer dit werk zou hebben weten te verkrijgen kan u niets zeggen (CGVS, p. 21). Gevraagd of hij vroeger iets van werk deed waardoor hij een job voor de buitenlanders kon verkrijgen zegt u opnieuw dit niet te weten. U zou zelfs helemaal niet weten of broer daarvoor iets van werk deed (CGVS, p. 21).

Dat u geen enkele concrete informatie weet te geven over het werk van uw broer, behalve dat hij voor “de buitenlanders” werkte, maakt dit beweerde werk weinig aannemelijk, temeer daar u verschillende documenten en foto's van uw broer neerlegt die al die tijd gewoon thuis zouden hebben gelegen (CGVS, p. 7) en dit werk van uw broer uiteindelijk de reden is waarom u uw familie en uw land heeft moeten verlaten en u om internationale bescherming vraagt in België.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet afkomstig bent uit het grensgebied met Pakistan en geen enkel zicht biedt op uw werkelijk situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. U toont aan enige kennis te hebben over de regio van uw dorp en uw district. Echter, dit doet bovenstaande vaststellingen geenszins teniet en doet deze kennis ingestudeerd overkomen.

De overige opmerkingen van uw advocaat betreffen louter post factum verklaringen die niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kuz Kunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is ((zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 22 augustus 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p. 26). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Na een korte theoretische toelichting "in rechte" over een aantal van deze bepalingen, gaat verzoeker in casu in op de motivering van de bestreden beslissing.

Vooreerst gaat verzoeker in op de taal tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd in het Pashtou gehoord, doch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud benadrukten hij en zijn advocaat dat verzoekers moedertaal het Pashai was en hij moeilijk Pashtou begrijpt.

Verzoeker stelt aldus vast dat er misverstanden plaatsvonden tijdens het persoonlijk onderhoud omdat hij werd gehoord in een taal die hij niet beheerst. Deze misverstanden hebben volgens hem tot gevolg dat verzoeker (i) de vragen niet altijd correct begreep en beantwoord heeft, (ii) niet altijd begreep wat van hem werd verwacht, (iii) niet in staat was om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen over bepaalde elementen.

Dit werd ook benadrukt door zijn advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud en in een mail van 28 augustus 2019, waar volgens verzoeker echter geen gevolg aan werd gegeven.

De motivering in de bestreden beslissing dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoeker taalmoeilijkheden had tijdens het persoonlijk onderhoud is niet conform de inhoud van deze notities, aldus verzoeker. Hij voert aan dat uit verschillende stukken blijkt dat verzoeker meermaals de vraag niet begreep en naast de vraag antwoordde. Dit vormt, volgens verzoeker, een aanwijzing dat zijn beheersing van het Pashtou onvoldoende was. Verzoeker durfde het niet te melden indien hij bepaalde vragen niet begreep en trachtte een antwoord te geven op basis van wat hij dacht te hebben begrepen. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud ter voorbeeld en wijst erop dat de *protection officer* meermaals zijn vraag heeft moeten herformuleren.

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn advocaat zelf, tijdens afspraken op het kantoor in de aanwezigheid van een tolk Pashtou bij gebrek aan tolken Pashai, heeft opgemerkt dat verzoeker niet in staat was om het Pashtou te begrijpen en duidelijke antwoorden te geven.

Hij stelt verder dat: *“Naast de problematiek van het begrip van de gestelde vragen, komt inderdaad ook de moeilijkheid om omstandige en gedetailleerde uitleggingen te geven in een taal niet volledig beheerst is maar geleerd werd op contact met andere landgenoten. De woordenschat van de eiser is beperkt en hij moet bijzondere oefening maken om alles te kunnen uitleggen. Dit heeft als gevolg dat zijn antwoord soms gesimplificeerd worden, wat wordt in casu en ter onrecht geïnterpreteerd als een gebrek aan medewerking.”*

Verzoeker besluit dat een nieuw persoonlijk onderhoud nodig is met bijstand van een tolk Pashai.

Wat de motivering van de bestreden beslissing betreft, meent verzoeker eerst dat de elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert om zijn herkomst te betwisten, *“accessoire elementen”* van zijn verklaringen betreffen. De vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen bovendien voor een deel verklaard worden door zijn gebrekkige kennis van het Pashtou waardoor hij moeite had om omstandige verklaringen af te leggen, door het feit dat de gestelde vragen niet werden aangepast aan verzoekers persoonlijke situatie en dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de culturele context en de organisatie van de familie in Afghanistan.

Verzoeker wijst er verder op dat hij veel informatie heeft gegeven over zijn regio die niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, doch niettemin een aanwijzing vormt van zijn herkomst. Deze wordt bovendien ondersteund door talrijke documenten die niet geanalyseerd werden.

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Wat betreft verzoekers lacunaire kennis over Pakistan, meent verzoeker dat hij *“moeilijk meer uitleg [kan] geven over deze onwetendheden. Hij was een jonge man die, inderdaad, regelmatig zijn naar het districtscentrum en daar hoorde over verschillende informaties over zijn regio van herkomst. Er zijn bijgevolg verschillende informaties die hij kende, omdat hij ervan heeft gehoord, maar ook zeer basisinformaties die hij niet heeft.”* Verzoeker benadrukt dat hij niet geschoold is en dat hij hetgeen hij weet heeft gehoord, voornamelijk op de markt in het districtscentrum.

Hij licht verder toe dat: *“In zijn regio, werd enkel Kaldar gebruikt. Dit is bijgevolg gewoon een munt voor de eiser. Hij weet over het bestaan van Afghani, die meestal gebruikt is, volgens hem, om mensen die voor de overheden werken te betalen, maar gebruikt dit niet. Hij heeft zich nooit ondervraagd over de redenen waarvoor er twee soorten munten zijn.”*

(2) Wat zijn lacunaire verklaringen over zijn reisweg betreft, benadrukt verzoeker dat hij meerdere malen heeft herhaald dat zijn reis in een bijzonder moeilijke situatie verliep. Hij licht dit toe als volgt: *“Hij was net uit het ziekenhuis, na één maand van zorgen, en nog onder shock van de aanslag waarvan hij slachtoffer werd, met als gevolg de dood van zijn broer.*

Hij was ook fysiek niet in een goeie conditie.

De eiser was bijna niet bewust van wat rond hem zich verloopt.

Omdat hij illegaal het land verliet, reisde hij in bijzondere omstandigheden: voornamelijk 's nachts, vaak in de koffer van een auto, zonder buiten te kunnen zien. Als er pauze waren om ergens te slapen, was het tijdens de dag en kon de eiser niet buitengaan.

De eiser is bovendien gepasseerd door plaatsen die hij nooit had gezien en kon bijgevolg moeilijk erkennen. De eiser zou nooit hebben durven vragen te stellen aan de smokkelaars over waar hij was.

Hij was bang en gechoqueerd."

Aldus acht verzoeker de verwachtingen van de commissaris-generaal op dit punt *"kennelijk onredelijk"*.

(3) Wat verzoekers lacunaire landbouwkennis in zijn regio betreft, benadrukt verzoeker dat hij geen landbouwer is en ongeschoold. Hij meent dan ook dat het *"onlogisch zou zijn dat hij gefamiliariseerd zijn met momenten van oogsten of zaaien van de gewassen, terwijl hij niet betrokken is in die activiteit. Om zich te herrineren van de oogstenperioden, zou de eiser een belang eraan te hebben, wat niet het geval is."* Verzoeker acht de motivering van de commissaris-generaal op dit punt *"duidelijk gestereotypeerd"*. Hij licht hierbij toe dat *"De PO bleek verschillende vragen te hebben voorbereiden in verband met landbouwactiviteiten en heeft de vragen van liet persoonlijke onderhoud niet aangepast aan de profiel van de eiser."*

Verzoeker benadrukt dat hij een geitenhoeder was in zijn land van herkomst, doch hier werden hem *"opmerkelijk"* geen vragen over gesteld. Hij acht het onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal dit niet heeft bevraagd bij het onderzoek naar zijn sociaaleconomische profiel. Dit werd tevens benadrukt door verzoekers advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud en in een mail van 28 augustus 2019, waaraan evenwel geen gevolg werd gegeven.

Verzoeker benadrukt verder dat zijn kennis over gewassen niet onbestaand is: *"hij weet wel welke gewassen gecultiveerd zijn. Dit werd niet bestreden. Hij weet evenals dat zijn regio is een waterrijke regio, wat vruchtbaar voor de gewassen in de regio is (NPO, p. 11)." Deze elementen worden niet betwist. Aldus toont dit volgens verzoeker aan dat zijn kennis conform is met die van een bewoner van de regio die zelf niet betrokken was bij landbouwactiviteiten.*

(4) Met betrekking tot de wijze waarop verzoeker Pashtou leerde, meent verzoeker dat *"Zelf als dit niet expliciet aangewezen, verzoekende partij veronderstelt dat verwerende partij beschouwt dat de eiser voor een bepaalde periode in een ander regio of land zou hebben gewoond en daar Pashtou geleerd..."*

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een verkeerde perceptie heeft van zijn taalbeheersing. Uit wat voorafgaat blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker de vragen niet goed begreep en naast de vragen antwoordde. Hij wijst erop dat *"De PO belast met de behandeling van het verzoek van de eiser enkel hoort de vertaling door de tolk, naar een moei Nederlands, zonder de wankelende uitdrukkingen en oorspronkelijke taalfouten. De moeilijkheden van de eiser om zich in het Pashtou uit te drukken werd bevestigd aan de raadsman van de eiser door de tolk die aanwezig was bij afspraken op kantoor van de advocaat."*

Verzoeker bevestigt dat hij een beperkte, zij het niet onbestaande, kennis had van het Pashtou toen hij Afghanistan verliet. Sinds hij in België verblijft is zijn kennis van het Pashtou, door contact met andere Afghanen in het opvangcentrum, *"uitstekend verbeterd"*. Hij heeft ook het *"kleine interview"* bij aanvang van de procedure, drie maand na zijn aankomst in België in het Pashtou kunnen afleggen omdat dit simpele vragen waren en omdat de toen aanwezige tolk de tijd heeft genomen om te verzekeren dat hij de vragen goed begreep.

Dit element is bijgevolg gebaseerd op een verkeerde appreciatie van zijn taalbeheersing en betreft daarenboven niet de kern van zijn relaas en zijn verklaringen, die in het geheel genomen duidelijk en geloofwaardig zijn, aldus verzoeker.

(5) Wat de financiering van zijn reis betreft, verwijst verzoeker naar een e-mail van zijn advocaat van 6 september 2019 waarin werd uitgelegd dat verzoeker de gestelde vraag hierover aanvankelijk niet had begrepen en daarom verklaarde niet te weten hoe zijn reis betaald werd. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoeker de vragen wel degelijk begreep en om verduidelijking vroeg, meent verzoeker dat dit gebaseerd is op een onjuiste lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij licht toe dat: *"De eiser heeft blijkbaar de eerste vraag ("Hoe konden jullie dat betalen?") niet begrepen en zijn antwoord was niet duidelijk. De eisende partij herhaalde dat op meerdere keren, antwoordde de eiser naast de gestelde vragen, omdat hij dacht de vragen te hebben begrepen, wat niet zou was."*

De PO vroeg hoe het mogelijk was dat "de eiser niet weet".

Verzoeker begreep de opmerking van de verwerende partij niet:

"wat weet ik niet?"

Het feit dat er belangrijke misverstanden zich verloop wordt bevestigd toen de eiser verklaarde:

"Ik zei net dat het de helft van het bedrag betaald is en de andere helft nog niet en bovendien mijn broer werkte ook vroeger, dus hij zal ook wel geld opzij hebben gelegd" (p. 17)

De eiser bleek moeilijkheden te hebben om de situatie nauwkeurig uit te leggen en gefrustreerd te zijn door de moeilijkheden om de nuances van zijn antwoord in een taal dat hij niet beheerst te uiten.

In tegenstelling met de motivering van de bestreden beslissing, kan men uit de verklaringen van de eiser wel begrijpen hoe die reis "betaald werd":

- Een helft werd onmiddellijk betaald, met besparingen van de oom en van de gestorven broer die voor buitenlanders werkte en telkens 20.000 kالدار aan zijn familie geef;

Het is per se niet ongeloofwaardig indien zijn broer 220 \$ per maand verdiende, dat de familie in staat was om de helft van 7.000 \$ te kunnen besparen.

Een helft werd nog niet volledig betaald. De oom van de eiser krijgt problemen daarvoor. De eiser zelf niet weet hoe zijn oom deze situatie zal verbeteren.

De eiser weet niet precies wat afgesproken werd tussen zijn oom en de smokkelaar. Ter herrenering, zat in het ziekenhuis toen hij het land verliet, in shock na de dood van zijn broer en de aanslag tegen hem en zijn broer."

(6) Wat de motivering inzake de tewerkstelling van zijn broer voor de buitenlanders betreft, benadrukt verzoeker dat hij verschillende documenten heeft neergelegd in verband met deze tewerkstelling, die evenwel niet werden beoordeeld door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing. Hij kon verder niet vermelden wat de inhoud van deze documenten was, doch licht hieromtrent toe dat:

"Zoals uitgelegd door de raadsman van de eiser, had de eiser deze documenten enkel een paar weken voor het persoonlijke onderhoud verkregen.

Bij afspraak op 6 september 2019, had de eiser deze documenten nog niet gezien. Zij werden niet gestuurd naar het opvangcentrum. Hij had die niet mee kunnen nemen en samen met zijn advocaat analyseren.

Deze documenten zijn in het Engels opgesteld. De eiser heeft uitgelegd dat hij vroeg aan een landgenoot wat erin stond en dit kon — verkeerdelijk — enkel zeggen dat dit over NATO ging.

De eiser is analfabeet en kan zeker geen Engels lezen. Hij probeerde door zijn eigen middelen een idee te hebben van de inhoud van de documenten, omdat hij eraan geïnteresseerd was, maar kon geen hulp krijgen van zijn landgenoten van het opvangcentrum die kunnen ook geen Engels lezen.

De eiser heeft ook vragen gesteld aan zijn oom en moeder, maar die kunnen ook geen Engels lezen.

De verklaringen van de eiser tonen een interesse voor deze documenten maar een materiële onmogelijkheid om kennis ervan te nemen."

Verzoeker bevestigt verder dat zijn kennis over de tewerkstelling van zijn broer beperkt is, doch voert aan dat hij heeft uitgelegd hoe dit komt. Verzoeker sprak niet met zijn broer over diens activiteiten. Bovendien houdt de commissaris-generaal geen rekening met het feit dat er een groot leeftijdsverschil was tussen verzoeker en zijn broer. Verzoekers broer is 35 jaar oud, nu uit de neergelegde documenten blijkt dat hij in 1983 geboren is. Verzoeker is echter "17 jaar oud (zelfs als ingeschreven als 21 jaar oud)." Verzoeker moest respect tonen voor zijn oudere broer en het ligt niet in de Afghaanse cultuur om vragen te stellen aan ouderen, aldus verzoeker. Hij wist dus enkel "wat hij hoorde", zijnde "dat zijn broer voor buitenlanders werkte. Hij wist evenals dat hij "in het Midden van Jalalabad" werkte (NPO, p. 22), dat hij een beetje kon lezen en schrijven. Hij denkt niet dat zijn broer Engels sprak."

Verzoeker stelt verder dat zijn broer evenmin aan hun moeder zijn situatie heeft uitgelegd, waarschijnlijk omdat zij een vrouw was. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij geprobeerd heeft bijkomende informatie te verkrijgen via zijn moeder, doch dat zij hem dit niet kon geven.

Gezien de leeftijd van verzoekers broer, is het mogelijk dat deze begon te werken voor de Amerikanen toen verzoeker nog heel jong was, zodat verzoeker moeilijk kan weten hoelang hij dit werk al deed.

Verzoeker besluit dan ook dat zijn lacunaire kennis te wijten is aan de culturele context en de specifieke omstandigheden van de zaak, doch geen aanwijzing vormt van zijn gebrek aan geloofwaardigheid.

Verzoeker benadrukt verder dat hij veel informatie geeft gegeven over zijn regio van herkomst:

"- Hij kon de omliggende dorpen noemen (NPO, p. 12);

- De verschillende school (idem);

- Hij kent de bekende figuren (NPO, p. 15).

- Hij kent de gewassen;

- Hij kan de reisweg naar het districtscentrum uitleggen (p. 9);

- Hij weet waar de rivier gelegen is, waar er bruggen zijn (idem);

- Hij weet over veiligheidsincidenten in de regio;

- Gesproken taal en etnies van de bewoners;

- Aanwezigheid van een kanaal, opgebouwd door Japanners (NPO, p. 9)".

Verzoeker benadrukt dat deze informatie, die relevant is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn herkomst, niet vermeld werden in de bestreden beslissing. Hij stelt dat *“De onwetendheden gaan enkel en alleen over de oogsten van de gewassen! Alle zijn andere verklaringen blijken duidelijk te zijn. De andere critici gaan over zijn socio-economische profiel...”* Aldus meent dat hij dat zijn herkomst als vaststaand moet worden beschouwd.

Verzoeker benadrukt tenslotte dat hij talrijke documenten heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, doch dat deze documenten niet werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker legde zijn taskara en vaccinatiekaart neer ter staving van zijn identiteit, leeftijd en regio van herkomst.

Bovendien legde verzoeker verschillende originele, in het Engels opgestelde, documenten neer in verband met de tewerkstelling van zijn broer die bevestigen dat hij voor het Amerikaanse leger werkzaam was. Hij benadrukt dat deze documenten niet afkomstig zijn van de Afghaanse overheid, zodat niet kan worden verwezen naar corruptie bij Afghaanse documenten. Bovendien verwijzen de neergelegde documenten naar contactgegevens van leden van het leger, zodat de authenticiteit van deze documenten geverifieerd kan worden, alsook het feit dat verzoekers broer werkzaam was voor het Amerikaanse leger en werd gedood.

Verzoeker vraagt dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen zodat deze documenten verder onderzocht kunnen worden.

Verzoeker benadrukt tevens dat hij in zijn verzoekschrift vijf foto's (verzoekschrift, stuk 4) neerlegt van zichzelf die genomen werden in zijn regio van herkomst, *“o.a. voor het kanaal die door de Japanners opgebouwd werden.”* Deze foto's bevestigen volgens verzoeker zijn verklaringen over zijn herkomst.

In ondergeschikte orde voert verzoeker, onder verwijzing naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een e-mail van verzoekers advocaat aan de commissaris-generaal van 28 augustus 2019 (stuk 3);
- vijf foto's van verzoeker (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker voert aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gehoord in zijn moedertaal Pashai, doch wel in het Pashtou, een taal die hij echter onvoldoende beheerst. De Raad stelt vooreerst vast dat er geen juridische grondslag bestaat voor het horen in de moedertaal van verzoeker. Verzoeker brengt die overigens niet aan. Het is immers enkel van belang dat verzoeker werd gehoord in een taal die hij voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en om hierover vragen te beantwoorden. Bij aanvang van de procedure gaf verzoeker aan dat hij het Pashtou voldoende beheerst om in deze taal gehoord te worden (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 21, *“Verklaring betreffende de procedure”*) en gaf bij het invullen van de Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling zelfs aan dat het Pashtou zijn moedertaal was (*Ibid.*, *“Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1”*). Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat zijn moedertaal het Pashai is, doch verklaarde tevens dat het geen probleem is dat het interview in het Pashtou plaatsvond (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 2). Verzoeker werd er verder bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat hij het meteen diende te melden indien hij een vraag niet begreep en gaf bij het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat hij alle vragen had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen (*Ibid.*, p. 28). Bovendien werd in de bestreden beslissing nog terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn kennis van het Pashtou ongeloofwaardig zijn, gezien verzoekers verklaringen dat hij deze taal slechts zou hebben geleerd bij zijn aankomst in België (*Ibid.*, p. 12-13) onverenigbaar is met

zijn verklaringen bij aanvang van de procedure dat hij het Pashtou voldoende beheerst om in deze taal gehoord te worden (zie *supra*), waaruit blijkt dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke kennis van het Pashtou. In het licht van zijn verklaringen bij aanvang van de procedure betreft het verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal een verkeerde appreciatie van zijn taalbeheersing in het Pashtou heeft, een loutere bewering. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker reeds een beperkte kennis had van het Pashtou voor zijn aankomst in België klemmt bovendien met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij voor zijn aankomst in België helemaal geen Pashtou sprak en enkel een beetje begreep (*Ibid.*, p. 12-13). Verzoekers verweer dat hij het Pashtou onvoldoende beheerste om in deze taal gehoord te worden blijft dan ook beperkt tot een blote *post-factum* bewering. Het louter citeren van enkele passages uit het persoonlijk onderhoud en de observaties van verzoekers advocaat tijdens hun afspraken kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud het Pashtou onvoldoende beheerste in die mate dat hij de vragen niet correct beantwoordde, niet begreep wat er van hem werd verwacht en niet in staat zou zijn geweest om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen, noch dat dit verweer een verklaring vormt voor het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheden. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat een nieuw persoonlijk onderhoud nodig is met bijstand van een tolk Pashai.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn taskara en een vaccinatiekaart heeft neergelegd en meent dat deze verklaringen zijn geboortedatum en zijn regio van herkomst bevestigen. De Raad wijst er evenwel op dat uit de informatie in het administratief dossier genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker opgegeven geboortedatum. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming op 4 september 2018 immers dat hij geboren werd op 30 april 2002 en dus 16 jaar oud was. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie nam op 18 september 2018 echter de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van twee jaar. De vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara en vaccinatiekaart, die volgens verzoeker de door hem opgegeven geboortedatum zouden bevestigen, zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift. De Raad wijst er in dit verband op dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 18, nr. 7), met name de “*COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van Cedoca van 21 november 2017, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, versterkt door voorgaande vaststellingen met betrekking tot de geboortedatum opgenomen in deze documenten, vormen de door verzoeker neergelegde taskara en vaccinatiekaart geen afdoende bewijs van verzoekers vermeende herkomst uit het dorp Sarjal in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar in Afghanistan. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde foto's zijn evenmin van die aard om verzoekers verklaringen inzake zijn herkomst te staven, gezien hieruit niet kan worden opgemaakt waar zij werden genomen. Dat op één van de foto's een kanaal in verzoekers vermeende regio van herkomst te zien is, betreft immers een blote bewering. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De bestreden beslissing oordeelde echter terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit het dorp Sarjal in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan zijn identiteit en zijn regio van herkomst, minimaliseert de bevindingen van de commissaris-generaal en volhardt dat hij over een toereikende geografische en sociopolitieke kennis beschikt van zijn regio van herkomst, rekening houdende met zijn profiel. Hiermee kan hij de omstandige motivering van de bestreden beslissing op dit punt echter niet in een ander daglicht stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers verklaringen met betrekking tot (i) de Pakistaanse roepie, de kaldar, (ii) de nabijheid van Pakistan en andere provincies ten opzichte van zijn regio, (iii) zijn reisweg, (iv) de oogsttijden van de gewassen in zijn regio, (v) de manier waarop hij Pashtou heeft aangeleerd en (vi) de financiering van zijn reisweg enerzijds lacunair en vaag zijn en anderzijds ingestudeerd overkomen. Dergelijke vaststellingen doen dan ook afbreuk aan verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst en zijn profiel van geitenhoeder.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift waarbij hij in wezen louter bevestigt dat hij niet op de hoogte was van de nabijheid van Pakistan ten opzichte van zijn regio en het feit dat de kaldar de Pakistaanse munt betreft, kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveerde immers terecht dat van verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit een provincie die grenst aan het land Pakistan en de kaldar gebruikt, op de hoogte is van voormelde zaken. Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker ongeschoold is biedt geen afdoende verklaring voor verzoekers onwetendheid hierover. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen over zijn analfabetisme (DVZ-verklaring, stuk 20, p. 5) klemmen met de handtekening waarmee verzoeker de documenten bij aanvang van de procedure heeft ondertekend, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn scholing. Bovendien kan, zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing, redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekers ongeletterdheid kan aldus niet overtuigen als verschoningsgrond voor zijn ontoereikende kennis met betrekking tot zijn directe leefomgeving.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op en toelichting geeft over de moeilijke omstandigheden van zijn vlucht uit Afghanistan, is de Raad van oordeel dat dit verweer geen afdoende verklaring biedt voor zijn lacunaire en inconsistente verklaringen met betrekking tot zijn reisweg vanuit zijn regio naar Iran. De Raad is immers van oordeel dat dergelijke vlucht uit zijn land van herkomst een dermate ingrijpende gebeurtenis betreft dat het niet kennelijk onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zijn reis gedegen kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke plaatsen hij doorreisde bij zijn vlucht, zelfs indien kan worden aangenomen dat dergelijke reis onder moeilijke omstandigheden plaatsvond. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekers verklaringen over zijn reis vanuit zijn regio van herkomst naar de grens met Iran dermate lacunair en inconsistent zijn dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers verweer dat hij ongeschoold is, geen landbouwer was maar een geitenhoeder en zich aldus niet gefamiliariseerd heeft met de zaai- en oogsttijden van de gewassen omdat hij hier geen belang bij had en dat zijn kennis over gewassen in zijn regio niet onbestaand is, kan niet worden aanvaard ter verschoning van verzoekers lacunaire kennis met betrekking tot de oogsttijden van de gewassen in zijn regio. Voorgaand verweer doet immers geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt waarom wel degelijk van verzoeker kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de zaai- en oogsttijden van de gewassen in zijn regio: *“U verklaart verder dat tarwe, rijst en maïs de gewassen zijn die het meest verbouwd worden in uw regio (CGVS, p. 11). Echter, u kan niet meegeven wanneer de oogst van deze gewassen zou vallen (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat u opgroeide en woonde tussen de landbouwvelden en in uw regio rondtrok met uw geiten en regelmatig naar het districtscentrum ging en dan toch bekend zou moeten zijn met de landbouwactiviteiten in uw district maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 11). Hoewel u zelf geen landbouwer was kan toch verwacht worden van iemand die heel zijn leven in een regio woonde die grotendeels afhankelijk is van de landbouw dat hij toch een notie zou moeten hebben van de oogsttijden in zijn regio. Temeer omdat de oogsttijd arbeidsmigratie teweegbracht en financiële en economische gevolgen had voor de hele bevolking en de markten in de regio. Dat u hier niets concreets over weet te zeggen doet verder twijfelen aan uw beweerde herkomst.”* Gelet op voorgaande motivering, wordt verzoeker niet gevolgd dat dit een stereotype motivering zou betreffen die niet aangepast is aan zijn profiel.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker veel informatie heeft gegeven over zijn regio en niet werd ondervraagd over zijn beroep als geitenhoeder, doet op zich geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen die op zich toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn herkomst uit het dorp Sarjal niet aannemelijk kan maken. Waar verzoeker stelt dat de elementen waarop de commissaris-generaal zich baseert slechts *“accessoire elementen”* zijn van zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal geen betrekking hebben op details doch wel op kennis over eenvoudige, direct waarneembare en essentiële zaken zoals die verwacht kan worden van iemand die beweert zijn hele leven in zijn regio van herkomst te hebben verbleven. Dat verzoeker geen kennis heeft van deze elementen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen inzake zijn regio van herkomst in Afghanistan. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat met alle elementen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen: *“Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet*

afkomstig bent uit het grensgebied met Pakistan en geen enkel zicht biedt op uw werkelijk situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. U toont aan enige kennis te hebben over de regio van uw dorp en uw district. Echter, dit doet bovenstaande vaststellingen geenszins teniet en doet deze kennis ingestudeerd overkomen."

Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker de vragen over de financiering van zijn reisweg niet begreep tijdens het persoonlijk onderhoud, betreft een loutere bewering, nu verzoeker dit op geen enkel moment zo heeft aangegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 16-17). Uit hetgeen voorafgaat is bovendien reeds gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud het Pashtou onvoldoende beheerste in die mate dat hij de vragen niet correct beantwoordde, niet begreep wat er van hem werd verwacht en niet in staat zou zijn geweest om omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen, zodat dergelijk verweer geen verklaring vormt voor verzoekers inconsistente verklaringen met betrekking tot de financiering van zijn reisweg. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers genoegzaam dat verzoeker eerst verklaarde dat hij niet wist of het geld voor zijn reis reeds betaald werd of niet (*"Hoe konden jullie dat betalen? Geen idee, ik weet niet of het al betaald is of dat het nog steeds niet betaald is."*) (Ibid., p. 16), dat hij vervolgens in tegenstrijd met zijn eerdere verklaring stelde dat *"Ik vroeg het aan oom en hij zei dat hij nog niet heeft kunnen betalen want hij heeft geen geld, en dat hij daarom ook lastig gevallen wordt door die persoon"* (Ibid.), en dat hij daarna andermaal in tegenstrijd met zijn eerdere verklaringen aangaf dat *"ik zei net dat het de helft van het bedrag betaald is en de andere helft nog niet en bovendien mijn broer werkte ook vroeger, dus hij zal ook wel geld opzij gelegd hebben."* (Ibid., p. 17). Verzoekers herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen op dit punt zijn dan ook niet geloofwaardig, nu redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker over de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming coherente en consistente verklaringen kan afleggen. Het verweer in het verzoekschrift dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt hoe zijn reis betaald werd, klemmt bovendien met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij meermaals uitdrukkelijk aangaf dat hij niet wist hoe zijn reis betaald werd (*"Hoe zou hij betalen voor die reis, hoe zou hij dat doen? Ik vraag het me zelf ook af."* en *"Hoe heeft uw oom die reis kunnen regelen als hij geen geld had? Dat weet ik eigenlijk niet, hij is gewoon komen zegen dat hij met smokkelaar alles is overeengekomen en dat die persoon me zou helpen."* en *"Hoe is er voor die ene helft betaald? Geen idee, misschien is dat beetje per beetje betaald, want alles in een keer betalen is moeilijk, moet nog geld over hebben voor overleven."*) (Ibid., p. 16-17). Aldus waren de verklaringen van verzoeker duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. De voormelde gezegden laten bijgevolg geen ruimte voor de nuanceringen die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen. De vaststelling dat verzoeker dermate inconsistente en lacunaire verklaringen aflegt met betrekking tot de financiering van zijn reisweg, ondergraaft dan ook zijn algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van zijn profiel van geitenhoeder.

De bestreden beslissing oordeelde immers ook terecht dat, waar verzoeker stelde dat zijn familie geld gespaard had door het werk van zijn broer voor buitenlandse mogendheden, verzoeker er niet in slaagt deze tewerkstelling van zijn broer aannemelijk te maken, gelet op zijn lacunaire kennis op dit punt.

Verzoekers verweer dat hij niet sprak met zijn broer over diens tewerkstelling, dat hij respect diende te tonen voor zijn veel oudere broer, dat zijn moeder ook niet op de hoogte was van diens werk omdat zij een vrouw was en dat hij wel nog bepaalde informatie kon geven over het werk van zijn broer, biedt geen afdoende verschooning voor de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekers kennis over de tewerkstelling van zijn broer lacunair is. Dat verzoeker te jong was om te weten wanneer zijn broer begon te werken bij het leger betreft een *post factum* verklaring die bovendien wordt ondergraven door de vaststelling dat verzoeker zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming jonger trachtte voor te doen dan hij in werkelijkheid is (zie *supra*). Verzoekers lacunaire kennis over de tewerkstelling van zijn broer ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt. De bestreden beslissing oordeelde hierover immers terecht dat: *"Dat u geen enkele concrete informatie weet te geven over het werk van uw broer, behalve dat hij voor "de buitenlanders" werkte, maakt dit beweerde werk weinig aannemelijk, temeer daar u verschillende documenten en foto's van uw broer neerlegt die al die tijd gewoon thuis zouden hebben gelegen (CGVS, p. 7) en dit werk van uw broer uiteindelijk de reden is waarom u uw familie en uw land heeft moeten verlaten en u om internationale bescherming vraagt in België."*

Dat verzoeker in de materiële onmogelijk was om kennis te nemen van de inhoud van deze documenten betreft een loutere bewering, die bovendien wordt ondermijnd door de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers analfabete profiel (zie *supra*). Hoe dan ook wijst de Raad erop dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij buitenlandse mogendheden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij meer informatie heeft over de tewerkstelling van zijn broer, *quod non*.

Wat de door verzoeker neergelegde documenten inzake de tewerkstelling van zijn broer betreft, wijst de Raad er nog op dat verzoeker geen objectieve bewijzen heeft neergelegd ter staving van de verwantschapsband tussen verzoeker en de persoon die vermeld wordt op deze documenten en foto's. Dit klemte te meer gezien enkele van deze documenten stellen dat deze persoon als achternaam M. heeft (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 17, nr. 2), terwijl verzoeker als achternaam in België zelf P. heeft opgegeven en nooit enige melding heeft gemaakt dat hij en zijn familie gebruik zouden maken van de naam M. als achternaam. Verzoeker toont aldus niet aan dat de persoon vermeld op deze documenten daadwerkelijk zijn broer betreft. Hoe dan ook wijst de Raad er tevens nog op dat uit de documenten niet kan worden opgemaakt waar in Afghanistan verzoeker of diens familie zouden verbleven hebben, zodat zij geen afdoende bewijswaarde hebben ter staving van verzoekers herkomst en vervolgingsfeiten.

Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de Taliban betreft, wijst de Raad op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om verzoekers verklaringen te staven. De door verzoeker neergelegde enveloppe biedt evenmin een afdoende bewijs ter staving van verzoekers verklaringen met betrekking tot het verblijf van zijn familie in Barikow, gezien dit geen objectieve gegevens betreffen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U verklaart afkomstig te zijn uit het district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Deze provincie grenst aan Pakistan en heeft ook een van de twee grootste grensovergangen tussen beide landen in Torkham. In Nangarhar wordt, zoals u zelf ook verklaart, voornamelijk gebruik gemaakt van de "kaldar" in plaats van de Afghani. De kaldar is de Afghaanse benaming voor de Pakistaanse roepie. U blijkt echter helemaal niet te weten dat de kaldar de Pakistaanse roepie is. U wordt achtereenvolgens gevraagd wat voor munt kaldar is, waar het gebruikt wordt, waar het vandaan komt en wat er op de briefjes geschreven staat maar u kan op geen van die vragen een antwoord op geven (CGVS, p. 22 en 23). U wordt dan zelfs expliciet gevraagd of kaldar de Pakistaanse munt is maar nog steeds kan u geen antwoord geven (CGVS, p. 26). De vaststelling dat u er geen enkel idee van heeft dat de kaldar, de munt die u heel uw leven zou hebben gebruikt, de Pakistaanse munt is maakt uw beweerde herkomst uit deze grensregio met Pakistan volstrekt onaannemelijk.

U blijkt zelfs helemaal niet te weten dat Pakistan dichtbij uw regio ligt en grenst aan uw provincie. U zou een lange reis naar Iran hebben ondernomen om uw land te ontvluchten. Wanneer u echter gevraagd wordt welk land het dichtste bij uw regio ligt, Pakistan of Iran, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 24). U wordt er dan op gewezen dat u, gezien uw herkomst uit dit grensgebied met Pakistan, toch zou mogen weten welke van die twee landen het dichtste bij uw regio ligt, maar nog steeds kan u geen antwoord bieden (CGVS, p. 25). Indien u daadwerkelijk in deze regio woonde en, zoals u verklaart, regelmatig naar de bazaar ging in het districtcentrum, waar u onder de mensen kwam, kan verwacht worden dat u bekend bent met de nabijheid van Pakistan.

U wordt er op gewezen dat een dergelijk gebrek aan kennis over de nabijheid van Pakistan en het gebruik van de Pakistaanse roepie in uw regio doet concluderen dat u niet van deze regio afkomstig bent, waarop u antwoordt dat uw district centraal tussen de provincies Laghman, Kunar en Nangarhar ligt (CGVS, p. 26). Dat u uw district geografisch weet te situeren ten opzichte van de verschillende provincies in het oosten van Afghanistan maar geen weet heeft van de nabijheid van Pakistan doet uw kennis ingestudeerd overkomen.

Verder kan u geenszins doorleefd vertellen over uw reis vanuit uw regio naar Iran en Turkije. U zegt dat het zeven dagen duurde om vanuit Jalalabad naar Iran en vervolgens naar Turkije te reizen (CGVS, p. 23). Gevraagd uitgebreid te vertellen over deze reis zegt u dat u het zich niet kan herinneren en voegt u toe dat u nog pijn had van de aanslag waarbij u gewond raakte (CGVS, p. 23). Gevraagd alles te vertellen wat u zich nog kan herinneren over wat u allemaal gezien en meegemaakt heeft tijdens die reis zegt u: "geen idee, ik kan me er niets van herinneren, waren telkens pickup wagens die op de weg reden, bossen, woestijnen" (CGVS, p. 24). Gevraagd verder te vertellen geeft u mee niets meer over die reis te kunnen zeggen (CGVS, p. 24). Ook expliciet gevraagd welke plaatsen, steden of provincies u zou zijn gepasseerd onderweg naar Iran kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 24).

Dat u geen enkele concrete informatie kan geven over de reis die u vanuit Nangarhar zou zijn begonnen doet verder twijfelen aan uw herkomst uit Nangarhar. Later echter, wanneer u gevraagd wordt of u via de hoofdstad van Afghanistan bent gepasseerd zegt u plots dan weer dat u inderdaad via Kaboel bent gepasseerd (CGVS, p. 25). Dat u dit voordien niet wist te zeggen wanneer u enkele keren gevraagd werd naar plaatsen, steden of provincies die u zou gepasseerd zijn maakt uw verklaringen weinig coherent. Uw verklaringen verliezen nog meer aan geloofwaardigheid door uw antwoord op de vraag hoe u wist dat Kaboel de hoofdstad van Afghanistan is. U antwoordt hierop als volgt: "ik heb toch niet gezegd dat dat de hoofdstad is, u vroeg via welke plaatsen ik gepasseerd ben" (CGVS, p. 25). Een dergelijke ontkenning van uw kennis over de Afghaanse hoofdstad, terwijl u dit de vraag voordien duidelijk nog wel wist, houdt geen steek en wijst op een algeheel gebrek aan geloofwaardigheid.

U verklaart verder dat tarwe, rijst en maïs de gewassen zijn die het meest verbouwd worden in uw regio (CGVS, p. 11). Echter, u kan niet meegeven wanneer de oogst van deze gewassen zou vallen (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat u opgroeide en woonde tussen de landbouwvelden en in uw regio rondtrok met uw geiten en regelmatig naar het districtscentrum ging en dan toch bekend zou moeten zijn met de landbouwactiviteiten in uw district maar u kan geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 11). Hoewel u zelf geen landbouwer was kan toch verwacht worden van iemand die heel zijn leven in een regio woonde die grotendeels afhankelijk is van de landbouw dat hij toch een notie zou moeten hebben van de oogsttijden in zijn regio. Temeer omdat de oogsttijd arbeidsmigratie teweegbracht en financiële en economische gevolgen had voor de hele bevolking en de markten in de regio. Dat u hier niets concreets over weet te zeggen doet verder twijfelen aan uw beweerde herkomst.

Uw verklaringen over de talen die u spreekt doen verdere twijfel zaaien over uw identiteit en uw verblijf. Zo verklaart u dat u geen Pasjtoe sprak wanneer u aankwam in België. U zou dit in het centrum hebben geleerd (CGVS, p. 12). In Afghanistan zou u niet zijn gekomen op plaatsen waar er Pasjtoe-sprekenden waren (CGVS, p. 13). Gezien u tijdens het onderhoud op het CGVS vloeiend Pasjtoe sprak, en er geen enkele aanwijzingen waren dat u deze taal niet volledig meester was, kan uw verklaring dat u deze taal zou hebben geleerd sinds uw aankomst in België niet overtuigen. Bovendien zou u reeds in december 2018 – slechts een tweetal maanden na uw aankomst in België – op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben aangegeven dat u het persoonlijke onderhoud in het Pasjtoe kon doen (verklaring betreffende procedure). Deze vaststellingen doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde identiteit en herkomst uit een plaats waar u niet in contact zou zijn gekomen met Pasjtoe-sprekende Afghanen.

Uw advocaat merkt in haar email van 28 augustus 2019 op dat Pashai uw moedertaal is en dat er meermaals misverstanden waren tijdens het persoonlijk onderhoud en het bijzonder moeilijk was voor u om uitgebreide verklaringen af te leggen. Dit blijkt echter nergens uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud. Integendeel, u bevestigde op het einde van het onderhoud dat u alle vragen en de tolk goed had begrepen (CGVS, p.28).

Voorts biedt u geen enkel licht op uw financiële situatie en doen uw verklaringen hieromtrent nog verder twijfelen aan uw voorgehouden profiel van geitenhoeder uit Kuz Kunar. Zo verklaart u dat uw reis 7000 dollar heeft gekost (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe jullie dit konden betalen zegt: "geen idee, ik weet niet of het al betaald is of dat het nog steeds niet betaald is". Gevraagd waarom u hier niet van op de hoogte bent zegt u dan weer, in strijd met uw vorige verklaring, dat uw oom u zei dat hij het nog niet betaald heeft omdat hij het geld niet heeft en dat hij lastig wordt gevallen door [de smokkelaar] (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe uw oom zou betalen voor die reis, gezien hij zelf ook maar een steenkapper is, zegt u dat u zich dat zelf ook afvraagt (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe uw oom die reis heeft kunnen regelen als hij dit geld niet had of zou kunnen bijeenkrijgen zegt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p. 16).

Uw advocaat merkt in haar email van 6 september 2019 op dat u initieel de vraag niet zou hebben begrepen en dat uw oom onderweg naar België u zei dat hij de helft van het bedrag zou betalen. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u de vragen – u vroeg een keer om verduidelijking – wel degelijk begreep. Bovendien biedt de opmerking van uw advocaat nog steeds geen zicht op hoe uw reis zou zijn betaald.

Dat u 7000 dollar bijeen wist te krijgen voor uw reis maar geen enkele concrete of overtuigende uitleg weet te geven hoe u als geitenhoeder aan een dergelijk bedrag kon komen doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw identiteit en herkomst uit het Afghaanse platteland.

Vervolgens zegt u dat jullie ook geld zouden hebben gespaard van uw broer die voor "de buitenlanders" zou hebben gewerkt (CGVS, p. 16 en 17). Echter, u kan niet aannemelijk maken dat uw broer daadwerkelijk gewerkt zou hebben voor de buitenlanders. Zo weet u niet wat voor werk hij dan wel precies zou hebben gedaan. Hij zou hier niets over hebben verteld (CGVS, p. 7). Gevraagd of u ooit van iemand gehoord zou hebben wat hij precies van werk deed zegt u louter dat u ook aan uw moeder vroeg wat hij deed maar dat ook zij niets concreets wist te zeggen over zijn werk (CGVS, p. 7). Ook over deze buitenlanders voor wie uw broer zou werken kan u niets zeggen (CGVS, p. 7).

U kan ook geen overtuigende verklaringen geven voor uw bewering dat uw broer nooit iets over zijn werk zou hebben gezegd. Gevraagd waarom uw broer u niets zei over zijn werk zegt u dat hij misschien bang was, maar geeft u tegelijk mee het niet te weten (CGVS, p. 19). U wordt erop gewezen dat heel het dorp al een tijd op de hoogte bleek te zijn van het werk van uw broer en opnieuw gevraagd waarom hij dan nog steeds niets zou hebben willen zeggen wat hij precies deed van werk, maar u geeft geen bijkomende informatie (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom hij ook aan niemand anders van uw familie iets zei, zoals uw moeder of oom, zegt u opnieuw dit niet te weten (CGVS, p. 19).

U legt vervolgens verschillende documenten neer, zoals een contract, badges en opleidingscertificaten, maar ook over deze documenten kan u niets zeggen. Een jongen aan wie u de documenten liet zien zou u louter hebben gezegd dat er NATO op stond. Echter, meer zou hij u niet hebben gezegd (CGVS, p. 7 en 8).

U verklaart verder niet te weten sinds wanneer uw broer voor de buitenlanders werkte (CGVS, p. 20). Gevraagd om een aanwijzing te geven van hoelang ongeveer uw broer voor hen heeft gewerkt kan u geen bijkomende informatie geven (CGVS, p. 20). Gevraagd, bij wijze van voorbeeld, of het een paar maanden, een jaar of tien jaar was, kan u nog steeds geen enkele aanwijzing geven (CGVS, p. 20). U wordt er dan op gewezen dat uw broer 20000 kالدار per maand zou hebben meegebracht naar huis en dat u dan toch wel een idee zou moeten hebben sinds wanneer hij dit lucratieve werk zou hebben gedaan maar nog steeds zegt u geen idee hiervan te hebben (CGVS, p. 21).

Ook over hoe uw broer dit werk zou hebben weten te verkrijgen kan u niets zeggen (CGVS, p. 21). Gevraagd of hij vroeger iets van werk deed waardoor hij een job voor de buitenlanders kon verkrijgen zegt u opnieuw dit niet te weten. U zou zelfs helemaal niet weten of broer daarvoor iets van werk deed (CGVS, p. 21).

Dat u geen enkele concrete informatie weet te geven over het werk van uw broer, behalve dat hij voor "de buitenlanders" werkte, maakt dit beweerde werk weinig aannemelijk, temeer daar u verschillende documenten en foto's van uw broer neerlegt die al die tijd gewoon thuis zouden hebben gelegen (CGVS, p. 7) en dit werk van uw broer uiteindelijk de reden is waarom u uw familie en uw land heeft moeten verlaten en u om internationale bescherming vraagt in België.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u niet afkomstig bent uit het grensgebied met Pakistan en geen enkel zicht biedt op uw werkelijk situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. U toont aan enige kennis te hebben over de regio van uw dorp en uw district. Echter, dit doet bovenstaande vaststellingen geenszins teniet en doet deze kennis ingestudeerd overkomen.

De overige opmerkingen van uw advocaat betreffen louter post factum verklaringen die niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Sarjal, in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 2, 26-27). De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP